

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

คำพิพากษาศาลฎีกา

คำพิพากษาที่ 3826/2545

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นาย สัตยชัย ชินการุณ กับพวก

จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา 172

ป.อ. มาตรา 56

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 28 (1), 69 วรรคหนึ่ง

การกระทำของจำเลยแม้จะเป็นเรื่องที่จะละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศ แต่ก็มีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการบังคับใช้กฎหมายในด้านทรัพย์สินทางปัญญาของชาติต่อประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจของชาติ โดยตรงประกอบกับจำนวนเครื่องจักรผลิตแผ่นซีดีแผ่นแม่พิมพ์ซีดี(แผ่นแสดมเปอร์)และจำนวนแผ่นซีดีที่ได้ผลิตไว้แล้วมีจำนวนมาก ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอการลงโทษให้แก่จำเลยนั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว

โจทก์บรรยายฟ้องแต่เพียงว่า จำเลยกับพวกร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมซึ่งเกี่ยวกับภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียงซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ด้วยการนำภาพของศิลปินและภาพในภาพยนตร์ต่าง ๆ มาทำซ้ำ พิมพ์ลงบนแผ่นฟิล์มและแผ่นสกรีนเพื่อนำไปใช้เป็นแม่พิมพ์โดยใช้วิธีการทางการพิมพ์ทำซ้ำให้ปรากฏลงแผ่นซีดี ซึ่งจำเลยกับพวกรู้อยู่แล้วว่างานศิลปกรรมดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายและโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายเท่านั้นแต่ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำเพื่อการค้า การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ มาตรา 28(1),69 วรรคหนึ่งมิใช่วรรคสอง

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4,6, 8, 15, 27, 28, 31, 61, 69,70, 75, 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83,91 ธิบของกลางทั้งหมด โดยให้วิติ โอสซีดี 1,410 แผ่น แผ่นแสดมเปอร์ 30 แผ่น แผ่นฟิล์ม30 แผ่นและแผ่นสกรีน 15 แผ่น ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ สั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วย

จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27(1), 28(1), 31(1) ประกอบมาตรา 69 วรรคสอง, 70 วรรคสอง การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำซ้ำแก่งานสร้างสรรค์ประเภทภาพยนตร์ของผู้อื่น ซึ่งมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายเพื่อการค้า กับฐานร่วมกันมิไว้เพื่อขายซึ่งงานดังกล่าว เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันทำซ้ำงานดังกล่าวอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28(1) ประกอบมาตรา 69 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมซึ่งเกี่ยวกับภาพยนตร์และสิ่งบันทึกเสียง วางโทษจำคุกคนละ 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 1 ปี พฤติการณ์แห่งคดีเป็นกรณีที่มีการกระทำละเมิดในลักษณะของการเป็นแหล่งผลิต มีเครื่องจักรถึง 3 เครื่อง กรณีจึงเป็นเรื่องร้ายแรงไม่สมควรรอกการลงโทษ ริบของกลางทั้งหมดโดยให้วิดิโอซีดีของกลางจำนวน 1,410 แผ่น แผ่นแสดมเปอร์จำนวน 30 แผ่น แผ่นฟิล์ม 30 แผ่น และแผ่นสกรีนจำนวน 15 แผ่น ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์

จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า "เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์บรรยายชัดแจ้งว่า จำเลยทั้งสี่เป็นตัวการร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งเก้า ซึ่งจำเลยทั้งสี่รู้ว่ายู่วางานนั้นเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งเก้า โดยมีเครื่องจักรผลิตแผ่นซีดีจำนวน 3 เครื่อง ดังนั้น เมื่อจำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพตามฟ้องแล้ว ข้อเท็จจริงต้องฟังเป็นยุติตามฟ้องโจทก์ การที่จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์อ้างว่าจำเลยทั้งสี่เป็นเพียงลูกจ้างของบริษัทมิทซ์แลนด์ เอ็กซ์พอร์ต เซอร์วิส จำกัด ผลิตแผ่นซีดีตามคำสั่งของกรรมการผู้จัดการบริษัท ไม่ทราบว่าได้มีการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ใด และเครื่องผลิตแผ่นซีดีมีเพียง 2 เครื่อง ทั้งขณะนั้นเครื่องจักรผลิตแผ่นซีดียังชำรุด 1 เครื่องด้วยนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยทั้งสี่ยกขึ้นอ้างมาใหม่อันเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้มีการว่ากล่าวกันมาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนที่จำเลยทั้งสี่ขอให้รอกการลงโทษแก่จำเลยทั้งสี่นั้น เห็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ แม้จะเป็นเรื่องที่ละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศดังเช่นจำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ก็ตาม แต่ก็มีผลกระทบกระเทือนต่อความเชื่อมั่นในการบังคับใช้กฎหมายในด้าน

ทรัพย์สินทางปัญญาของชาติต่อประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจของชาติโดยตรง ประกอบกับจำนวนเครื่องจักรผลิตแผ่นซีดี แผ่นแม่พิมพ์ซีดี (แผ่นแม่พิมพ์) และจำนวนแผ่นซีดีที่ได้ผลิตไว้แล้วมีจำนวนมาก การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสี่โดยไม่รอการลงโทษให้แก่จำเลยทั้งสี่นั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องข้อ (ข) แต่เพียงว่า จำเลยทั้งสี่กับพวกร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียงดังกล่าวซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 4, ที่ 6, ที่ 7, ที่ 8 และที่ 9 ด้วยการนำภาพของศิลปินและภาพในภาพยนตร์ต่าง ๆ ตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข 2, 3 และ 4 มาทำซ้ำพิมพ์ลงบนแผ่นฟิล์มจำนวน 30 แผ่น และแผ่นสกรีนจำนวน 15 แผ่น เพื่อนำไปใช้เป็นแม่พิมพ์โดยใช้วิธีการทางการพิมพ์ทำซ้ำให้ปรากฏลงแผ่นซีดี ซึ่งจำเลยทั้งสี่กับพวกรู้อยู่แล้วว่า งานศิลปกรรมดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งห้าและโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายเหล่านั้น แต่ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าการกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นการกระทำเพื่อการค้า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องดังกล่าว จึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28(1), 69 วรรคหนึ่ง ซึ่งต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่าจำเลยทั้งสี่มีความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าลงโทษตามมาตรา 28(1), 69 วรรคสองจึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสี่ไม่ได้อุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจยกขึ้นมาวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้"

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมอันเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียงอันเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 4, ที่ 6, ที่ 7, ที่ 8 และที่ 9 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2539 มาตรา 28(1), 69 วรรคหนึ่ง ลงโทษปรับ 80,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลงโทษกึ่งหนึ่งคงปรับ 40,000 บาทเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วเป็นจำคุก 9 เดือน และปรับ 40,000 บาท นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

คำพิพากษาที่ 564/2546

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นางสาวกิ่งกาญจน์ กลิ่นกลัด

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5), 158 (6), 176

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 27, 31, 69, 70

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายอันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า และขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ มาตรา 31 และ 70 เท่ากับโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามมาตรา 70 วรคสองอยู่ในตัวแล้ว โจทก์หาจำต้องระบวรคของบทมาตราดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้องด้วยไม่ เพราะเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลที่จะต้องพิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตามวรรคในมาตรานั้น ๆ ให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ตามคำฟ้องและคำรับสารภาพของจำเลย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยนำออกให้เช่าซึ่งม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปที่มีผู้ทำซ้ำโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย และขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ มาตรา 31, 70 ซึ่งความผิดดังกล่าวหาได้มีองค์ประกอบความผิดว่าผู้กระทำผิดจะต้องเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งม้วนวีดีโอเทปของกลางด้วยหรือไม่ อีกทั้งโจทก์มิได้มีคำขอให้ลงโทษจำเลยฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น โดยเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นตามมาตรา 27(1), 69 ซึ่งเป็นความผิดคนละอย่างกันมาด้วย ดังนั้น โจทก์จึงไม่จำต้องบรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปของกลางซึ่งเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพว่าได้กระทำผิดดังที่โจทก์ฟ้องศาลก็ลงโทษจำเลยตามฟ้องได้

โจทก์ฟ้องว่า บริษัทบีอีซี-เทโร เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ผู้เสียหายจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายที่ประเทศไทย และมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทยตลอดระยะเวลาในการสร้างสรรค์ โดยเป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์งานประเภทภาพยนตร์เรื่อง "บางระจัน" และได้มีการโฆษณางานดังกล่าวครั้งแรกที่ประเทศไทย จึงได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ

ลิขสิทธิ พ.ศ. 2537 เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2544 เวลากลางวัน จำเลยกับพวกที่หลบหนีอีก 2 คน ได้ร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ

(ก) จำเลยกับพวกดังกล่าวร่วมกันละเมิดลิขสิทธิในงานสร้างสรรค์ประเภทภาพยนตร์เรื่อง "บางระจัน" ของผู้เสียหาย โดยการนำม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปที่บ้านที่ภาพและเสียงภาพยนตร์เรื่องดังกล่าว ซึ่งมีผู้ทำซ้ำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิของผู้เสียหายรวมจำนวน 7 ม้วนออกให้เช่า เสนอให้เช่าแก่บุคคลทั่วไป อันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า โดยรู้อยู่แล้วว่าม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิของผู้เสียหายและไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหาย

(ข) จำเลยกับพวกดังกล่าวร่วมกันประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดีโอเทปภาพยนตร์ซึ่งบันทึกภาพและเสียงภาพยนตร์ อันเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจอยู่ที่ร้านโฮมวีดีโอ เลขที่ 1251/3-4 ถนนจันทร์ แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทรกรุงเทพมหานคร และได้ประโยชน์ตอบแทนจากราคาจำหน่ายวีดีโอเทปดังกล่าว โดยจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาต

เหตุทั้งหมดเกิดที่แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปซึ่งมีผู้ทำซ้ำ โดยละเมิดลิขสิทธิของผู้เสียหายที่จำเลยนำออกให้เช่า เสนอให้เช่าดังกล่าวข้างต้นจำนวน 7 ม้วน และเอกสารสมุดบันทึกการให้เช่าที่จำเลยใช้ในการกระทำผิดจำนวน 2 แผ่น เป็นของกลางขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 28, 31, 70, 75, 76 พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 4, 6, 34 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ระเบียบเอกสารสมุดบันทึกของกลาง ให้ม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปของกลางตกเป็นของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิและสั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิจำนวนกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ พ.ศ. 2537 มาตรา 31 (ที่ถูกมาตรา 31(1)), 70 วรรคสอง และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 6 (ที่ถูกมาตรา 6 วรรคหนึ่ง), 34 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ให้ลงโทษฐานละเมิดลิขสิทธิของผู้อื่นเพื่อการค้า จำคุก 3 เดือน และปรับ 56,000 บาท ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต

ปรับ 5,000 บาท รวมโทษทุกกระทงเป็นจำคุก 3 เดือน และปรับ 61,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน 15 วัน และปรับ 30,500 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ถ้าจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 แต่มิให้กักขังแทนค่าปรับเกิน 1 ปี ให้มีวันภาพยนตร์วีดีโอเทปของกลางตกเป็นของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ และให้จ่ายเงินค่าปรับที่ได้ชำระตามคำพิพากษาศาลชั้นอุทธรณ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่งแก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ธิบ (เอกสารสมุดบันทึก) ของกลาง

จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า"สำหรับความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 34 กำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้ลงโทษปรับจำเลยไม่เกิน 5,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 39 ที่จำเลยอุทธรณ์ในทำนองว่า จำเลยเป็นเพียงลูกจ้างโดยจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดและมาทำงานรับจ้างอยู่ที่ร้าน โฮมวิดีโอที่เกิดเหตุในกรุงเทพมหานคร จำเลยมิได้เป็นเจ้าของร้าน โฮมวิดีโอหรือเป็นผู้ประกอบกิจการร้าน โฮมวิดีโอ กับจำเลยขาดคุณสมบัติที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์นั้น เป็นอุทธรณ์ขอให้ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศรับฟังข้อเท็จจริงใหม่แทนข้อเท็จจริงที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางรับฟังมาจึงเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย สำหรับคำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้างมาทำอุทธรณ์นั้น ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้

ที่จำเลยอุทธรณ์ข้อต่อมาว่า ที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาล (สำหรับความผิดตามฟ้องข้อ (ก)) นั้น เป็นการรับสารภาพว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคหนึ่ง เท่านั้น เพราะโจทก์มิได้ระบุมาในคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษตามมาตรา 70 วรรคสอง แสดงว่าโจทก์ประสงค์จะขอให้ลงโทษตามมาตรา 70 วรรคหนึ่งเท่านั้น การที่ศาล

ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางลงโทษจำเลยตามมาตรา 70 วรรคสอง จึงเป็นคำพิพากษาที่ไม่ตรงกับคำขอท้ายฟ้องเห็นว่า คดีนี้โจทก์ได้บรรยายฟ้องมาในข้อ (ก) ว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายอันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้าและขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31 และ 70 เท่ากับว่าโจทก์ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 70 วรรคสองอยู่ในตัวแล้ว โจทก์หาจำต้องระบุวรรคของบทมาตราดังกล่าวมาในคำขอท้ายฟ้องด้วยไม่ เพราะเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลที่จะต้องพิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตามวรรคในมาตรานั้น ๆ ให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ตามคำฟ้องและคำรับสารภาพของจำเลย จำเลยจะมาอุทธรณ์โต้เถียงว่า เมื่อโจทก์มิได้ระบุวรรคในมาตรา 70 มาให้ชัดเจนเท่ากับว่า โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 70 วรรคหนึ่ง และที่จำเลยให้การรับสารภาพเป็นการรับสารภาพตามมาตรา 70 วรรคหนึ่ง หาได้ไม่ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตามมาตรา 70 วรรคสอง มานั้น จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ที่จำเลยอุทธรณ์ข้อต่อมาในทำนองว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าตามคำฟ้อง เนื่องจากจำเลยไม่ทราบว่าม้วนภาพยนตร์วีดีโอของกลางเป็นงานที่มีผู้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จำเลยเป็นเพียงลูกจ้างในร้านโฮมวิดีโอที่เกิดเหตุ เมื่อถูกจับกุมและฟ้องร้องต่อศาล จำเลยไม่มีค่าใช้จ่ายมาต่อสู้คดี จึงต้องจำยอมรับสารภาพนั้น เห็นว่า คดีนี้เมื่อศาลออกนั่งพิจารณาจำเลยได้ให้การรับสารภาพตามฟ้องต่อหน้าศาล จึงต้องฟังว่า จำเลยให้การรับสารภาพโดยสมัครใจ และคดีต้องฟังตามคำรับสารภาพของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำความผิดจริงดังที่โจทก์ฟ้อง จำเลยจะมาอุทธรณ์โต้เถียงข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นว่า จำเลยมิได้ให้การรับสารภาพโดยสมัครใจและจำเลยมิได้กระทำความผิดตามฟ้องอีกหาได้ไม่เพราะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัยให้

ที่จำเลยอุทธรณ์ข้อต่อมาอีกว่า ตามคำฟ้องโจทก์บรรยายว่า จำเลยกับพวกร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายโดยการนำม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปที่มีผู้ทำซ้ำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายรวมจำนวน 7 ม้วน (ออกให้เช่าและเสนอให้เช่า) นั้น คำฟ้องโจทก์มิได้ระบุว่าจำเลยเป็นผู้ทำซ้ำ ฉะนั้น ม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปรวมจำนวน 7 ม้วน ของกลาง จึงไม่ใช่จำเลยเป็นผู้ทำซ้ำ จำเลยจึงไม่มีความผิด เห็นว่า คดีนี้โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยนำออกให้เช่าและเสนอให้เช่าซึ่งม้วนภาพยนตร์วีดีโอเทปที่มีผู้ทำซ้ำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายและขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, 70 ซึ่งความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าวหาได้มีองค์ประกอบความผิดว่า ผู้กระทำ

ความผิดจะต้องเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งมีวินิตีโอเทปของกลางด้วยไม่ อีกทั้งคดีนี้โจทก์ก็ไม่มีคำขอให้ลงโทษจำเลยฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น โดยเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นตามมาตรา 27(1), 69 ซึ่งเป็นความผิดคนละอย่างกันมาด้วย ดังนั้น คดีนี้โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้ทำซ้ำซึ่งมีวินิตีโอเทปของกลาง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง ศาลจึงลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ และเมื่อวินิจฉัยคดีนี้แล้วที่จำเลยอ้างมาในอุทธรณ์อีกข้อหนึ่งว่าวันเวลากระทำความผิดที่โจทก์ระบุมาในคำฟ้องว่า วันที่ 9 เมษายน 2544 เวลา กลางวัน ชัดกับข้อความถัดไปที่ระบุไว้ว่า "ได้มีผู้ทำซ้ำ" ซึ่งแสดงให้เห็นว่า มีการทำซ้ำก่อนวันที่ 9 เมษายน 2544 วันเวลาที่กระทำความผิดที่โจทก์กล่าวในฟ้องจึงไม่ถูกต้อง ไม่อาจลงโทษจำเลยได้นั้นจึงถือได้ว่าเป็นอุทธรณ์ในข้อกฎหมายซึ่งอ้างอิงข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำฟ้องเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัยให้

ที่จำเลยอุทธรณ์ข้อสุดท้ายขอให้ลงโทษปรับจำเลยสำหรับความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้าในสถานเขานั้น เห็นว่า ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า โดยนำออกให้เช่าและเสนอให้เช่าซึ่งงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นตามฟ้องข้อ (ก) นั้น กฎหมายได้กำหนดโทษผู้กระทำความผิดในส่วนของโทษปรับให้ปรับตั้งแต่ 50,000 บาท ถึง 400,000 บาท แม้คดีนี้จำเลยจะให้การรับสารภาพแต่ในชั้นอุทธรณ์จำเลยกลับอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมามากมายหลายประการซึ่งไม่มีเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ แสดงให้เห็นว่าจำเลยหาได้สำนึกในความผิดไม่ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางลงโทษจำเลยในส่วนของโทษปรับ ให้ปรับ 56,000 บาท ซึ่งสูงกว่าอัตราโทษปรับขั้นต่ำเล็กน้อย นับว่าเหมาะสมแก่ความผิดของจำเลยแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอีก อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้นทุกข้อ

แต่อย่างไรก็ตาม ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เห็นว่า จำเลยร่วมกับพวกมีวินิตีโอเทปที่มีผู้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายไว้เพื่อเสนอให้เช่า จำนวนเพียง 7 ม้วนเท่านั้น เป็นพฤติการณ์ที่ไม่ร้ายแรงนัก ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางลงโทษจำเลยสำหรับความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า นอกจากลงโทษปรับจำเลยแล้วยังลงโทษจำคุกจำเลย 3 เดือนอีกสถานหนึ่งนั้นนับว่าหนักเกินไป เห็นสมควรแก้ไขกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่ความผิดของจำเลยโดยให้ลงโทษจำคุกจำเลยเสีย"

พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ลงโทษจำคุกจำเลย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาล
ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

คำพิพากษาที่ 2572/2548	นายมกุฏ มกุฏอรุณี	โจทก์
	บริษัทไฟว์สตาร์โปรดักชั่น จำกัด กับพวก	จำเลย

พ.ร.บ.คุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พ.ศ.2474 มาตรา 5 (ข), 14 วรรคหนึ่ง

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 15 (3), 27 (2), 27 (1), 31 (1), 69 วรรคสอง, 70 วรรคสอง, 78
วรรคหนึ่ง

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 9, 13, 16 วรรคท้าย, 18, 50 วรรคหนึ่ง

จำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตจากโจทก์ตามสัญญาให้ใช้ลิขสิทธิ์ให้นำงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์
ของโจทก์เรื่อง ฝึเสื้อและดอกไม้ ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ภายใน 5 ปี นับแต่วันทำสัญญาดังกล่าว
และจำเลยที่ 1 ได้นำงานวรรณกรรมนั้นไปสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่อง ฝึเสื้อและดอกไม้เมื่อปี 2528
ซึ่งเป็นการสร้างภาพยนตร์ภายใน 5 ปี นับแต่วันทำสัญญาดังกล่าวในปี 2527 แสดงว่าจำเลยที่ 1 ได้
ปฏิบัติถูกต้องตามสัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ที่ได้ทำไว้กับโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงาน
วรรณกรรมนั้นแล้ว

จำเลยที่ 1 นำงานวรรณกรรมของโจทก์มาสร้างเป็นภาพยนตร์ เป็นการดัดแปลงงานอันมี
ลิขสิทธิ์โดยได้รับอนุญาตจากโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ จำเลยที่ 1 จึงมีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์
เรื่อง ฝึเสื้อและดอกไม้ที่ได้ดัดแปลงขึ้น จำเลยที่ 1 ย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำซ้ำ หรือดัดแปลง
หรือนำออกโฆษณาซึ่งงานภาพยนตร์ หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานภาพยนตร์นั้น ให้
ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้นแก่ผู้อื่น และอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิในการทำซ้ำ
หรือดัดแปลงหรือนำออกโฆษณาหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานภาพยนตร์นั้นตามมาตรา 13
แห่ง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 ทันทีที่สร้างสรรค์งานภาพยนตร์นั้นเสร็จ และมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการ
ให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนาภาพยนตร์นั้นเพิ่มขึ้นอีกตามมาตรา 15 (3) และมาตรา 78 วรรคหนึ่ง
แห่ง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ในวันที่ 22 มีนาคม 2538 อันเป็นวันที่ พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ใช้
บังคับ โดยมีอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นเวลา 50 ปี นับแต่ปี 2528 อันเป็นปีที่
จำเลยที่ 1 ได้สร้างสรรค์งานภาพยนตร์นั้นขึ้นตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 18 ประกอบ
มาตรา 16 วรรคท้าย

อย่างไรก็ตามสิทธิที่จำเลยที่ 1 มี นั้น ต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิของ โจทก์ผู้เป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ในงานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เดิมที่ถูกดัดแปลงนั้น ตามมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยที่ 1 ดัดแปลงวรรณกรรม อันมีลิขสิทธิ์ของ โจทก์ และสิทธิแต่ผู้เดียวของ โจทก์ในงานวรรณกรรมคงมีอยู่ตลอดอายุแห่งการ คຸ້ມครองลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ซึ่งมีอยู่ตลอดชีวิตของโจทก์ผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ ต่อไปอีก 30 ปีนับแต่โจทก์ถึงแก่ความตาย ตาม พ.ร.บ.คຸ້ມครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พ.ศ. 2474 มาตรา 5 (ข) และมาตรา 14 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่โจทก์ สร้างสรรค์งานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ โดยโจทก์ไม่มีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ เพราะ เป็นงานอันเป็นลิขสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ดัดแปลงงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของ โจทก์โดย ได้รับความอนุญาตจากโจทก์ ดังนั้น จำเลยที่ 1 จึงมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการทำซ้ำหรือดัดแปลงงาน ภาพยนตร์มีลิขสิทธิ์เรื่องผีเสื้อและดอกไม้ เป็นงานในรูปแบบใดก็ได้ อันเป็นสิทธิที่จำเลยที่ 1 ได้มา โดยผลของกฎหมาย แม้ในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จะระบุให้จำเลย ที่ 1 สามารถนำภาพยนตร์ที่สร้างไว้ ออกทำซ้ำและเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ ได้ โดยไม่ได้ระบุถึง การทำในรูปแบบวีดีโอซีดี ก็ไม่ทำให้สิทธิแต่ผู้เดียวของจำเลยที่ 1 ในการทำซ้ำหรือดัดแปลง ภาพยนตร์ดังกล่าว อันเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของคนที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและได้มา โดยผลของกฎหมายนั้นเสียไป เพราะ โจทก์มีสิทธิที่จะกำหนดเงื่อนไขในสัญญาอนุญาตให้ใช้ ลิขสิทธิ์ของตนได้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของตนเท่านั้น ดังนั้นการที่ จำเลยที่ 1 อนุญาตให้บริษัทจำเลยที่ 7 นำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้อันมีลิขสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ไปทำซ้ำและนำออกจำหน่ายในวัสดุรูปแบบวีดีโอซีดีจึงไม่ใช่การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งาน วรรณกรรมเรื่องผีเสื้อและดอกไม้ซึ่ง โจทก์มีลิขสิทธิ์ จึงไม่เป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ในงาน วรรณกรรมของโจทก์ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1)

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 27, 31, 69, 70, 74, 75 และ 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 และ 91 ขอให้ศาลสั่งจำเงิน ค่าปรับกึ่งหนึ่งแก่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งแปดให้การปฏิเสธ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า การที่จำเลยทั้งแปดนำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ซึ่งโจทก์อนุญาตให้จำเลยที่ 1 นำงานวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ไปทำซ้ำ หรือดัดแปลงเป็นวิดีโอซีดีเพื่อขายและมีไว้เพื่อขายเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าในปี 2527 บริษัทจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตจากโจทก์ตามสัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ให้นำงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ภายใน 5 ปี นับแต่วันทำสัญญาดังกล่าว และจำเลยที่ 1 ได้นำงานวรรณกรรมนั้นไปสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เมื่อปี 2528 ซึ่งเป็นการสร้างภาพยนตร์ภายใน 5 ปี นับแต่วันทำสัญญาดังกล่าวในปี 2527 แสดงว่าจำเลยที่ 1 ได้ปฏิบัติตามสัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ที่ได้ทำไว้กับโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมนั้นแล้ว การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 นำงานวรรณกรรมของโจทก์มาสร้างเป็นภาพยนตร์ดังกล่าวเป็นการดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์โดยได้รับอนุญาตจากโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ดัดแปลงนั้นจึงมีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ที่ได้ดัดแปลงขึ้น แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ในงานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เดิมที่ถูกดัดแปลงนั้น ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ดัดแปลงวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ กล่าวคือบริษัทจำเลยที่ 1 ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ที่ได้ดัดแปลงย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำซ้ำหรือดัดแปลงหรือนำออกโฆษณาซึ่งงานภาพยนตร์หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานภาพยนตร์นั้นให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้นแก่ผู้อื่น และอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิในการทำซ้ำหรือดัดแปลงหรือนำออกโฆษณาหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานภาพยนตร์นั้นตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 ทั้งนี้ที่สร้างสรรค์งานภาพยนตร์นั้นเสร็จในปี 2528 และมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนาภาพยนตร์นั้นเพิ่มขึ้นอีกตามมาตรา 15 (3) และมาตรา 78 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ในวันที่ 22 มีนาคม 2538 อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ใช้

บังคับ โดยมีอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นเวลา 50 ปี นับแต่ปี 2528 อันเป็นปีที่บริษัทจำเลยที่ 1 ได้สร้างสรรค์งานภาพยนตร์นั้นขึ้นตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 18 ประกอบมาตรา 16 วรรคท้าย แต่ทั้งนี้สิทธิแต่ผู้เดียวของโจทก์เฉพาะในงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เดิมที่โจทก์สร้างสรรค์ขึ้นเมื่อปี 2518 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พุทธศักราช 2474 มาตรา 4 และมาตรา 7 ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่โจทก์สร้างสรรค์งานวรรณกรรมนั้นขึ้น สิทธิแต่ผู้เดียวตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 13 และมาตรา 50 วรรคหนึ่ง และสิทธิแต่ผู้เดียวตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15 และ 78 วรรคหนึ่ง มิได้ถูกระทบกระเทือน สิทธิแต่ผู้เดียวของโจทก์ในงานวรรณกรรมนั้นมีอยู่อย่างไร ก็คงมีอยู่อย่างนั้นตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ซึ่งมีอยู่ตลอดชีวิตของโจทก์ผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ต่อไปอีก 30 ปีนับแต่โจทก์ถึงแก่ความตาย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พุทธศักราช 2474 มาตรา 5 (ข) และมาตรา 14 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่โจทก์สร้างสรรค์งานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เสร็จในปี 2518 โจทก์ไม่มีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ที่จำเลยที่ 1 ได้ดัดแปลงจากงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์โดยได้รับอนุญาตจากโจทก์เพราะมิได้เป็นผู้ดัดแปลงสร้างสรรค์ภาพยนตร์นั้น ดังนี้ สิทธิแต่ผู้เดียวในการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ จึงเป็นของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ย่อมมีสิทธิที่จะทำซ้ำหรือดัดแปลงภาพยนตร์นั้นเป็นงานในรูปแบบใดก็ได้ไม่ว่าจะเป็นรูปของภาพยนตร์ เทปบันทึกภาพยนตร์ ภาพยนตร์โทรทัศน์ แถบบันทึกภาพและเสียง หรือแม้แต่ในรูปของวีดิโอซีดี ซึ่งขณะที่จำเลยที่ 1 ได้ลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ในปี 2528 ยังไม่มีก็ตาม เพราะสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิที่จำเลยที่ 1 ได้มาโดยผลของกฎหมาย แม้สัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จะระบุว่า จำเลยที่ 1 สามารถนำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ที่สร้างไว้ออกทำซ้ำและเผยแพร่ต่อสาธารณชนในรูปแบบต่าง ๆ อันได้แก่ ภาพยนตร์ เทปบันทึกภาพยนตร์ ภาพยนตร์โทรทัศน์ และแถบบันทึกภาพและเสียง ได้ตลอดไป โดยมีได้ระบุดังการทำในรูปแบบของวีดิโอซีดีเพราะขณะนั้นยังไม่มีด้วยก็ตามก็ไม่ทำให้สิทธิแต่ผู้เดียวของจำเลยที่ 1 ในการทำซ้ำหรือดัดแปลงภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ อันเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนไม่ว่าในรูปแบบใดรวมทั้งในรูปของวีดิโอซีดีที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและได้มาโดยผลของกฎหมายนั้นเสียไป โจทก์มีสิทธิที่จะกำหนดเงื่อนไขในสัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ของตนได้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของตนเท่านั้น การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ทำซ้ำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ในปี 2543 จึงเป็นการทำซ้ำแก่นงานภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ของตนตามสิทธิที่มีอยู่ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 15 (1) และมาตรา 78 วรรคหนึ่ง แม้

จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ไม่ได้รับอนุญาตจากโจทก์ก็ไม่ใช่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ เพราะ จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 มิได้ทำซ้ำแก่นงานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ซึ่งเป็นงานอันมี ลิขสิทธิ์ของโจทก์แต่อย่างใด ส่วนที่จำเลยที่ 1 อนุญาตให้บริษัทจำเลยที่ 7 ซึ่งมีจำเลยที่ 8 เป็น กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ อันมีลิขสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ไปทำซ้ำและนำออกจำหน่ายในวัสดุรูปแบบวีดีโอซีดีเมื่อปี 2543 นั้นก็เป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ใช้สิทธิ แต่ผู้เดียวในการอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิของตนในการทำซ้ำและดัดแปลงที่มีอยู่ในงานภาพยนตร์ อันมีลิขสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 15 (5) และมาตรา 78 วรรคหนึ่ง การอนุญาตให้จำเลยที่ 7 ใช้สิทธิดังกล่าวมิใช่การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่นงาน วรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ซึ่งโจทก์มีลิขสิทธิ์อันจะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามที่ บัญญัติไว้ในมาตรา 27 (1) หรือ (2) แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 การที่จำเลยที่ 1 อนุญาต ให้จำเลยที่ 7 นำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ไปทำซ้ำเป็นวีดีโอซีดีจึงไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ในงานวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวของโจทก์เช่นกัน สำหรับบริษัทจำเลยที่ 7 โดยจำเลยที่ 8 ซึ่งเป็นผู้ ทำซ้ำภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ เป็นวีดีโอซีดีนั้น แม้งานภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ จะมิงานวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวอันเป็นลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมอยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ได้ อนุญาตให้จำเลยที่ 1 ดัดแปลงงานวรรณกรรมนั้นเป็นงานภาพยนตร์และงานภาพยนตร์นั้นตกเป็น ลิขสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 แล้ว จำเลยที่ 1 ย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะอนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำหรือดัดแปลง งานภาพยนตร์นั้นได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมนั้น ก่อน เมื่อจำเลยที่ 7 โดยจำเลยที่ 8 ได้รับอนุญาตจากจำเลยที่ 1 ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงาน ภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ให้นำงานภาพยนตร์นั้นไปทำซ้ำเป็นวีดีโอซีดี จำเลยที่ 7 โดย จำเลยที่ 8 จึงมีสิทธิโดยชอบตามสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 7 ที่จะ ทำซ้ำแก่นงานภาพยนตร์นั้นเป็นวีดีโอซีดีได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากโจทก์ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ใน งานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ก่อน การกระทำดังกล่าวของจำเลยที่ 7 โดยจำเลยที่ 8 ไม่เป็น การละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ของโจทก์เช่นกัน เพราะจำเลยที่ 7 และ ที่ 8 มิได้ทำซ้ำแก่นงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์แต่อย่างใด ดังนี้ การที่จำเลยทั้งแปดนำ ภาพยนตร์เรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ซึ่งโจทก์อนุญาตให้จำเลยที่ 1 นำงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของ โจทก์ดังกล่าวไปสร้างเป็นภาพยนตร์ไปทำซ้ำเป็นวีดีโอซีดีเพื่อขายและมีไว้เพื่อขายดังกล่าว จึงไม่ เป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ตาม ฟ้อง ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกา

แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์ของ โจทก์ ฟัง
ไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

คำพิพากษาที่ 9435/2554

นายสม โปธิ แสงเดือนฉาย

โจทก์

บริษัท โพรลิงค์ จำกัด กับพวก

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง, 225

ป.อ. มาตรา 326

คำพิพากษาถึงที่สุดของศาลฎีกาซึ่งอุ้ความนำสืบกล่าวอ้างรับกันว่ามี การดำเนินคดีดังกล่าว จนกระทั่งศาลฎีกามีคำพิพากษานั้น ย่อมต้องฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ได้ โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า โจทก์เป็นผู้สร้างสรรค์และเจ้าของลิขสิทธิ์ตัวละครอุลตราแมนมิลเลนเนียม และยังได้รับ โอนสิทธิผลงานอุลตราแมนตามข้อตกลงมอบสิทธิ แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ โจทก์กล่าวอ้างเพื่ออาศัยเป็นเหตุฟ้องจำเลยทั้งสองได้ยุติไปตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลฎีกาว่า โจทก์มิใช่ผู้สร้างสรรค์ผลงานอุลตราแมนตั้งแต่เริ่มแรก และข้อตกลงมอบสิทธิเป็นเอกสารปลอม ทั้งฉบับ กรณีย่อมต้องถือว่า โจทก์อ้างสิทธิโดยแอบอ้างการเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์และใช้เอกสาร สิทธิปลอมโดยไม่สุจริต โจทก์จึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย และไม่มีอำนาจฟ้องมาตั้งแต่แรก แม้ ข้อเท็จจริงนี้จะปรากฏขึ้นในชั้นพิจารณาของศาลฎีกา แต่เรื่องอำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นกล่าวอ้างมาตั้งแต่ต้น ศาลฎีกาก็เห็นสมควรยกขึ้น วินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 326 และให้ จำเลยทั้งสอง โฆษณาคำพิพากษาของศาลในหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่วางจำหน่ายในประเทศไทย ต่อเนื่องติดต่อกันเป็นเวลา 7 วัน โดยให้จำเลยทั้งสองเป็นผู้ชำระค่าโฆษณาดังกล่าว

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 326 ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงินจำนวน 10,000 บาท สำหรับจำเลยที่ 2 ลงโทษจำคุกมีกำหนด 3 เดือน และปรับเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนจึงให้การลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ส่วนค่าขออื่นให้ยก

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติในชั้นฎีกาว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ บริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด นิติบุคคลสัญชาติญี่ปุ่น ซึ่งจำเลยทั้งสองนำสืบว่า เป็นผู้มอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองเป็นตัวแทนของบริษัทดังกล่าวในประเทศไทยกับโจทก์ มีความพิพาทกันในศาลทั้งที่ประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย เกี่ยวกับสิทธิในผลงานอุตสาหกรรมในประเทศไทย บริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด ฟ้องโจทก์คดีนี้กับพวกรวม 4 คน เป็นจำเลยโดยโจทก์เป็นจำเลยที่ 2 ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางให้รับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและทางอาญา กล่าวหาว่าโจทก์กับพวกละเมิดลิขสิทธิ์ในผลงานอุตสาหกรรมของตน โจทก์ให้การปฏิเสธและฟ้องแย้งเรียกค่าเสียหายจากบริษัทดังกล่าว โดยอ้างว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิในผลงานอุตสาหกรรมที่พิพาทกันตามข้อตกลงมอบสิทธิซึ่งบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด อ้างว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารปลอมวันที่ 4 เมษายน 2543 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำพิพากษาวินิจฉัยเกี่ยวกับข้อตกลงมอบสิทธิว่าเป็นสัญญาที่นายโนโบรุ ชินูราญา กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด ทำให้แก่โจทก์จริง ไม่ได้เป็นเอกสารปลอม โจทก์จึงเป็นผู้มีสิทธิตามที่ระบุไว้ทุกประการ พิพากษายกฟ้องบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา กับให้บริษัทดังกล่าวชดใช้ค่าเสียหายตามฟ้องแย้งแก่โจทก์เป็นเงิน 12,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย บริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด และโจทก์ต่างอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลฎีกา ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาในคดีดังกล่าวก็เกิดเหตุคดีนี้ขึ้น และระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาในคดีนี้ ศาลฎีกาในคดีดังกล่าวได้มีคำพิพากษาตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7457/2550 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2550 ซึ่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้อ่านคำพิพากษาให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2551 วินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง

กับคดีนี้ยุติในคดีดังกล่าว 2 ประการว่า ประการแรก บริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด เป็นผู้สร้างสรรค์งานภาพยนตร์และงานศิลปะยุคอุตสาหกรรมหรือยอดมนุษย์ และนำออกโฆษณาเผยแพร่เป็นครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นในปี 2509 และในปีอื่น ๆ ในประเทศญี่ปุ่นสืบเนื่องกันมา บริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด จึงเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในผลงานอุตสาหกรรมตามฟ้อง ซึ่งได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไทย เพราะประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นต่างก็เป็นภาคีของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์อนุสัญญาเดียวกันและขณะเกิดเหตุคดีดังกล่าวยังอยู่ในอายุการคุ้มครองสิทธิ โจทก์ (จำเลยที่ 2 ในคดีดังกล่าว) ไม่ได้ลงทุนลงแรงหรือมีส่วนร่วมทำหรือร่วมก่อให้เกิดผลงานอุตสาหกรรม คดีจึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์ได้ร่วมกับบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด สร้างสรรค์ผลงานอุตสาหกรรมตั้งแต่เริ่มแรก และประการที่สอง สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิเป็นเอกสารปลอมทั้งฉบับ โจทก์ไม่มีสิทธิที่จะแสวงหาประโยชน์ใด ๆ จากผลงานอุตสาหกรรมตามเอกสารฉบับนี้ได้ เห็นว่า เนื่องจากเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลฎีกา ซึ่งคู่ความนำสืบกล่าวอ้างรับกันว่ามี การดำเนินคดีดังกล่าวจนกระทั่งศาลฎีกามีคำพิพากษานั้น ย่อมต้องฟังข้อเท็จจริงทั้งสองประการเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวได้ โจทก์ฟ้องคดีนี้ว่า โจทก์เป็นผู้สร้างสรรค์และเจ้าของลิขสิทธิ์ตัวละครอุตสาหกรรมมิลเลนเนียม และได้เผยแพร่โฆษณางานดังกล่าวเป็นครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อปี 2544 ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน และโจทก์นำสืบว่า นอกจากโจทก์เป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานอุตสาหกรรมร่วมกับบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด แล้ว โจทก์ยังได้รับโอนสิทธิผลงานอุตสาหกรรมทั่วโลก ยกเว้นประเทศญี่ปุ่น จากบริษัทชินูราญา โปรดักชั่นส์ จำกัด โดยไม่จำกัดเวลาตามข้อตกลงมอบสิทธิ จากบริษัทดังกล่าวอีกด้วย แต่ข้อเท็จจริงทั้งสองประการดังกล่าวที่โจทก์กล่าวอ้างเพื่ออาศัยเป็นเหตุฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ได้ยุติไปตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลฎีกาตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วว่า โจทก์มิใช่ผู้สร้างสรรค์ผลงานอุตสาหกรรมตั้งแต่เริ่มแรก และข้อตกลงมอบสิทธิ เอกสารปลอมทั้งฉบับ กรณีย่อมต้องถือว่า โจทก์อ้างสิทธิโดยแอบอ้างการเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์และใช้เอกสารสิทธิปลอมโดยไม่สุจริต โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย และไม่มีอำนาจฟ้องมาตั้งแต่แรก ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงนี้จะปรากฏขึ้นในชั้นพิจารณาของศาลฎีกา แต่เรื่องอำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นกล่าวอ้างมาตั้งแต่ต้นศาลฎีกาก็เห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในเนื้อหาตามที่โจทก์ฎีกาอีกว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการหมิ่นประมาท โจทก์หรือไม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ให้ยกฟ้องโจทก์โดยวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทเพราะได้กระทำการโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม จึง

ได้รับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 (1) ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน

คำพิพากษาที่ 8575-8576/2548

พนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์

โจทก์

นายเพลิน กะการรัมย์ กับพวก

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 193

ป.อ. มาตรา 30/1

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75

การที่ศาลจะมีคำสั่งให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30/1 บัญญัติให้ผู้ต้องโทษซึ่งไม่มีเงินชำระค่าปรับต้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดี และเมื่อศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นเป็นการสมควร ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยต้องดำเนินการตามขั้นตอนของบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อจำเลยมิได้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดี จำเลยจึงยังไม่มีสิทธิอุทธรณ์ในปัญหานี้

จำเลยกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย โดยนำวีดีโอซีดีภาพยนตร์ (วีซีดี) และดีวีดีวิดีโอ ดีวีดีภาพยนตร์ (ดีวีดี) ที่บันทึกภาพและเสียงภาพยนตร์ของกลางซึ่งเป็นของผู้เสียหาย ซึ่งได้มีผู้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายออกขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขายแก่บุคคลทั่วไป โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าภาพยนตร์ดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ของกลางดังกล่าวเป็นสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และต้องตกเป็นของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาริบของกลางจึงไม่ชอบ

คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน

โจทก์ฟ้องทั้งสองสำนวนขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 28, 30, 31, 69, 70, 75 และ 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ให้วิดิโอซีดีภาพยนตร์ (วีซีดี) ของกลางในคดีแรกที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ตกเป็นของผู้เสียหายที่ 1 ริมของกลางในคดีหลัง กับจ่ายค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 และนับโทษของจำเลยในทั้งสองคดีติดต่อกัน

จำเลยทั้งสองสำนวนให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 31 (1) และ 70 วรรคสอง ในฐานะละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ให้ลงโทษจำคุก 6 เดือน และปรับ 85,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 42,500 บาท เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวต่อไป โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 ให้จ่ายเงินค่าปรับที่ได้ชำระตามคำพิพากษารัฐานละเมิดลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหาย ริมของกลาง ค่าขออื่นให้ยก

จำเลยทั้งสองสำนวนอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า “ที่จำเลยอุทธรณ์ขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับนั้น เห็นว่า การที่ศาลจะมีคำสั่งให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30/1 บัญญัติให้ผู้ต้องโทษซึ่งไม่มีเงินชำระค่าปรับต้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดี และเมื่อศาลชั้นต้นนั้นพิจารณาถึงฐานะการเงิน ประวัติและสภาพความผิดของผู้ต้องโทษปรับแล้วเห็นเป็นการสมควรศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยต้องดำเนินการตามขั้นตอนของบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อจำเลยมิได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายโดยยื่นคำร้องต่อศาล

ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางซึ่งเป็นศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีนี้ จำเลยจึงยังไม่มีสิทธิอุทธรณ์ในปัญหานี้ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย.....

อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องทั้งสองสำนวนว่า จำเลยกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 โดยนำวีดิโอซีดีภาพยนตร์ (วีซีดี) และดิจิตอลวีดิโอดีสก์ภาพยนตร์ (ดีวีดี) ที่บันทึกภาพและเสียงภาพยนตร์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 ซึ่งได้มีผู้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 ออกขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขายแก่บุคคลทั่วไป โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าภาพยนตร์ดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 วิดีโอซีดีภาพยนตร์ (วีซีดี) และดิจิตอลวีดิโอดีสก์ภาพยนตร์ (ดีวีดี) ของกลางดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และต้องตกเป็นของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาไว้ของกลางดังกล่าวจึงไม่ชอบ ปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้คู่ความมิได้อุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้วีดิโอซีดีภาพยนตร์ (วีซีดี) และดิจิตอลวีดิโอดีสก์ภาพยนตร์ (ดีวีดี) ของกลางทั้งหมดตกเป็นของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 10 ตามส่วนที่แต่ละรายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง.

คำพิพากษาที่ 1732/2543	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	บริษัทเพรนิทซ์-ฮอลล์ อิงค์ จำกัด กับพวก	โจทก์ร่วม
	นายสมศักดิ์ ชนสารเสถียร	จำเลย

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 11, 23, 26

ป.วิ.พ. มาตรา 225

ป.วิ.อ. มาตรา 15, 226, 227

พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75

จำเลยนำเครื่องถ่ายเอกสารทำสำเนาจากต้นฉบับหนังสือซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ รวมทั้งสามเป็นเล่ม จำนวน 71 เล่ม หนังสือยังไม่เข้าเล่มจำนวน 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่น จำนวน 158 ชุด (6,162 แผ่น) ของกลางอันเป็นความผิดฐานทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม ที่ จำเลยกล่าวอ้างข้อยกเว้นความรับผิดตามกฎหมายว่า จำเลยซึ่งมีอาชีพรับจ้างถ่ายสำเนาเอกสารได้ ถ่ายสำเนาเอกสารของกลางตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างคือนักศึกษาที่นำไปใช้เพื่อการศึกษาหรือวิจัย ได้รับการยกเว้นมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ จึงเป็นหน้าที่ของจำเลยที่จะต้องนำสืบเพื่อพิสูจน์ ให้เห็นตามข้อกล่าวอ้างของตน

อุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามที่ว่า จำเลยกระทำผิดฐานมีสำเนาเอกสารของกลางไว้เพื่อขาย อันเป็นการค้ำนั้น โจทก์บรรยายฟ้องแต่เพียงว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ โดยทำซ้ำหนังสือซึ่งเป็นงาน อันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามและนำหนังสือซึ่งจำเลยทำซ้ำโดยละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวออก ขาย เสนอขายแก่บุคคลทั่วไปเท่านั้น หาได้บรรยายว่า จำเลยมีหนังสือซึ่งจำเลยทำซ้ำโดยละเมิด ลิขสิทธิ์ดังกล่าวไว้เพื่อขายมาในฟ้องด้วยไม่ อุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามดังกล่าวเป็นการยก ข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นข้อที่มีไต่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สิน ทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75 เป็นบทบัญญัติบังคับเด็ดขาดให้รับสิ่งที่ได้ใช้ ในการกระทำความผิด

เครื่องถ่ายเอกสารของกลาง 4 เครื่อง เป็นเครื่องถ่ายเอกสารที่ใช้ผลิตสำเนาเอกสารของ กลาง เครื่องถ่ายเอกสาร 4 เครื่อง ของกลาง จึงเป็นสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งต้องริบตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75

โจทก์ฟ้องว่า บริษัทเพรนท์ซ - ฮอลล์ อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 1 บริษัทเดอะแม็คเกอร์ - ฮิวส์ คัมปะนีส์ อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 2 และบริษัทอินเตอร์เนชั่นแนล ทอมสัน พับลิชชิง อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 3 เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เสียหายทั้งสามเป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์งานวรรณกรรมหนังสือที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์ในคดีนี้จำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วย

1. Marketing Management : Analysis, Planning, Implementation and Control

2. Environmental Science : The Way the World Works

3. Marketing

4. Organizational Behavior และ

5. Production and Operations Management

หนังสือทั้งห้าเล่มเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นภาคแห่งอนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรมที่ประเทศไทยร่วมเป็นภาคี ประเทศไทยจึงมีพันธะที่จะต้องคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งห้าเล่มดังกล่าว เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2541 เวลากลางวัน จำเลยได้ละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งสาม โดยจำเลยทำสำเนาด้วยเครื่องถ่ายเอกสารจากต้นฉบับหนังสือทั้งห้าเล่มของผู้เสียหายทั้งสาม ทั้งเล่มและบางบท อันเป็นการทำซ้ำในส่วนอันเป็นสาระสำคัญโดยไม่มีลักษณะเป็นการจัดทำงานขึ้นใหม่เพื่อการค้า ทั้งนี้โดยมิได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายทั้งสาม และจำเลยนำงานอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งสามดังกล่าวจำนวน 71 เล่มหนังสือยังไม่เข้าเล่ม 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่นจำนวน 158 ชุด(6,162 แผ่น) ออกขาย เสนอขายแก่บุคคลทั่วไป อันเป็นการแสวงหากำไรในทางการค้าโดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่างานดังกล่าวเป็นงานที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยเอกสารสำเนาหนังสือที่จำเลยทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ผู้เสียหายทั้งสามจำนวน 71 เล่มหนังสือยังไม่เข้าเล่ม 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่นจำนวน 158 ชุด(6,162 แผ่น) และเครื่องถ่ายเอกสารจำนวน 4 เครื่อง ที่ใช้ในการกระทำความผิด ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4,6, 8, 15, 27, 31, 61, 69, 70, 75, 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32,33, 91 และให้เอกสารอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน 71 เล่มหนังสือยังไม่เข้าเล่ม 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่นจำนวน 158 ชุด (6,162 แผ่น) ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ สั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ริมเครื่องถ่ายเอกสารจำนวน 4 เครื่องของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตและให้เรียกผู้เสียหายทั้งสามเป็นโจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27 และ 69 วรรคสอง ลงโทษปรับ 100,000 บาท ให้นำหนังสือจำนวน 71 เล่ม หนังสือยังไม่เข้าเล่ม 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่นจำนวน 158 ชุด (6,162 แผ่น) อันเป็นของกลางที่ละเมิดลิขสิทธิ์ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์และให้ค่าปรับที่ชำระตามคำพิพากษาจำนวนกึ่งหนึ่งตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ ค่าขออื่นให้ยก

โจทก์ร่วมทั้งสามและจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยนำเครื่องถ่ายเอกสารทำสำเนาจากต้นฉบับหนังสือซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามเป็นเล่ม จำนวน 71 เล่ม หนังสือยังไม่เข้าเล่มจำนวน 290 ชุด และเอกสารเป็นแผ่นจำนวน 158 ชุด (6,162 แผ่น) ของกลางคดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยซึ่งมีอาชีพรับจ้างถ่ายสำเนาเอกสารได้ถ่ายสำเนาเอกสารของกลางตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างคือนักศึกษาที่นำไปใช้เพื่อการศึกษาหรือวิจัย จึงได้รับการยกเว้นมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ เห็นว่า จำเลยกล่าวอ้างข้อยกเว้นความรับผิดตามกฎหมาย จึงเป็นหน้าที่ของจำเลยที่จะต้องนำสืบเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าการกระทำของจำเลยได้รับการยกเว้นความผิดตามข้อกล่าวอ้างของตน แต่ปรากฏว่าจำเลยไม่มีพยานหลักฐานมาแสดงให้เห็นได้ว่ามีนักศึกษามาว่าจ้างให้จำเลยถ่ายสำเนาเอกสารของกลางเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยหรือศึกษางานอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไรแต่อย่างใด พยานหลักฐานของจำเลยคงมีจำเลยปากเดียวเบิกความยืนยันว่า จำเลยรับจ้างนักศึกษาถ่ายสำเนาเอกสารของกลางโดยไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับการว่าจ้างและนักศึกษาที่ว่าจ้างแต่ประการใด จึงเป็นเพียงคำเบิกความลอยๆ ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าการกระทำของจำเลยเข้าเงื่อนไขแห่งข้อยกเว้นความผิดดังที่จำเลยอ้างจำเลยจึงมีความผิดฐานทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามตามฟ้อง

สำหรับอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามที่ว่า จำเลยกระทำผิดฐานมีสำเนาเอกสารของกลางไว้เพื่อขายอันเป็นการค้ำั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องแต่เพียงว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์โดยทำซ้ำหนังสือซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งสาม และนำหนังสือซึ่งจำเลยทำซ้ำโดยละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวออกขาย เสนอขายแก่บุคคลทั่วไปเท่านั้นหาได้บรรยายว่า จำเลยมีหนังสือซึ่งจำเลยทำซ้ำโดยละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวไว้เพื่อขายมาในฟ้องด้วยไม่ อุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสามในข้อนี้เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์จึงเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาล

ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย

ส่วนที่โจทก์รวมทั้งสามอุทธรณ์ขอให้รับเครื่องถ่ายเอกสารของกลางจำนวน 4 เครื่อง นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75บัญญัติว่า “ส่วนสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความคิดให้รับเสียทั้งสิ้น” อันเป็นบทบัญญัติบังคับเด็ดขาดให้รับสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความคิด เมื่อข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของจำเลยตอบทนายโจทก์รวมทั้งสามถามค้านว่าเครื่องถ่ายเอกสารของกลาง 4 เครื่อง เป็นเครื่องถ่ายเอกสารที่ใช้ผลิตสำเนาเอกสารของกลาง เครื่องถ่ายเอกสาร 4 เครื่องของกลางจึงเป็นสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความคิด ซึ่งต้องรับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับเครื่องถ่ายเอกสารจำนวน 4 เครื่องของกลางนอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง